

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

Ing. J. D.,
insolvenční správce

zastoupené JUDr. Michalem Říhou, advokátem
se sídlem Ke Klimentce 2186/15, Praha 5,

proti

žalovanému

Ministerstvo spravedlnosti ČR,
se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2017, č. j. MSP-6/2017-SJL-ROZ/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Usnesením Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Služba kriminální policie a vyšetřování, odbor hospodářské kriminality, 3. oddělení ze dne 24. 10. 2016, č. j. KRPA-308761/TČ-2014-000093, bylo vůči žalobkyni a dalším osobám zahájeno trestní stíhání za jednání spočívající v tom, že v době od 16. 5. 2014 do 16. 5. 2016 vedení společným zlovolným úmyslem ke škodě věřitelů obchodní společnosti S.H.V. s.r.o., se sídlem U malvazinky 2671/28, Praha 5, odstranit majetek společnosti prostřednictvím zmanipulovaného exekučního řízení vedeného podplaceným exekutorem a správkyní závodu v exekuci. V jednání obžalované, která ve věci jednala jako správkyně závodu obchodní společnosti S.H.V. s.r.o., pověřená výkonem exekuční činnosti soudním exekutorem, byl spatřován:
 - 1.1 zločin účastenství ve formě pomoci ke zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c), § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), f) trestního zákoníku a přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první trestního zákoníku,
 - 1.2 zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku a zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, 3, 4 písm. a) tr. zákoníku,
2. Rozhodnutím Ministerstva spravedlnosti České republiky (dále též jen „ministerstvo spravedlnosti“ nebo „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4. 1. 2017, č. j. MSP-204/2016-OINS-SRIS/10, bylo žalobkyni z důvodu vedeného trestního stíhání pozastaveno právo vykonávat činnost insolvenčního správce podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích (dále jen „zákon č. 312/2006 Sb.“).
3. Správní orgán prvního stupně vyšel ze zjištění, že proti žalobkyni je zahájeno trestní stíhání a dospěl k závěru, že žalobkyně je trestně stíhána v souvislosti s trestným činem spáchaným v postavení správce závodu obchodní společnosti podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006 Sb., tudíž se jedná o tzv. jiný úmyslný trestný čin, u něhož se pro potřeby správní úvahy o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce vyžaduje existence ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce, která je jinak, je-li trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce, bez dalšího zákonem presumovaná.
4. Správní orgán prvního stupně uvedl, že pro exekuci postižením závodu se v exekučním řízení použije přiměřeně ustanovení zákona 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) přičemž platí, že podle § 338i odst. 1 o. s. ř. správcem soud ustanoví osobu zapsanou podle zvláštních předpisů do seznamu insolvenčních správců, výjimečně může soud správcem ustanovit i osobu do tohoto seznamu nezapsanou, splňuje-li podmínky pro zapsání do seznamu a jestliže s ustanovením správcem souhlasí. Z toho správní orgán dovodil, že správcem závodu může být výlučně insolvenční správce, případně osoba do seznamu insolvenčních správců nezapsaná, která však jinak splňuje podmínky zápisu podle

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

§ 6 odst. 1 zákona; odkázal na vymezení postavení správce závodu, jak je uvedeno v nálezu Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. PL ÚS 20/04 a nález Ústavního soudu ze dne 25. 6. 2002, PL ÚS 36/01.

5. Ministerstvo spravedlnosti uzavřelo, že svou povahou se jedná o zvláštní veřejnoprávní orgány s obdobným způsobem ustanovení - rozhodnutím státního orgánu, plnící veřejný účel v podobě omezeného veřejnosprávního zásahu do řešení majetkových vztahů, přičemž k jejich shodným znakům patří též odpovědnost správce podniku i správce insolvenčního. Podobnost výkonu funkce insolvenčního správce výkonu funkce správce závodu je tudíž značná a pro potřeby výkladu neurčitého pojmu „trestná činnost ohrožující důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce“ zcela zásadní.
6. Z popisu skutku, pro nějž byla žalobkyně stíhána, správní orgán prvního stupně dovodil, že se ho dopustila zneužitím funkce, do níž byla stanovena neboť, jako správce závodu obchodní společnosti S.H.V. s.r.o. se podílela na neoprávněném vyvedení majetku ze společnosti, tím získala větší ekonomický prospěch a způsobila značnou škodu věřitelům, případně škodu státu či dalším subjektům; z uvedených důvodů dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že je namístě pozastavit právo žalobkyně vykonávat činnost insolvenčního správce, neboť skutky, pro které je stíhána svou závažností a spojitostí s výkonem uplatňování veřejné moci výraznou měrou ohrožují důvěru veřejnosti v řádný průběh insolvenčního řízení.
7. Žalobkyně podala proti rozhodnutí rozklad, o němž zamítavě rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

8. V první řadě žalobkyně v podané žalobě konstatovala, že již v podaném rozkladu namítala, že ze strany správního orgánu prvního stupně došlo k nesprávnému výkladu § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006 Sb., v důsledku čehož je toto rozhodnutí nesprávné a nezákonné, neboť je založeno na nesprávné aplikaci hmotného práva a absenci konkrétního odůvodnění.
9. Jak žalobkyně uvedla, správní orgán prvního stupně uzavřel, že zákonná podmínka způsobilosti ohrozit důvěru v řádný výkon činnosti insolvenčního správce je splněna proto, že žalobkyně měla jednat protiprávně při výkonu funkce správce závodu, kterážto činnost je obdobná činnosti insolvenčního správce, přičemž spáchá-li jakýkoliv trestný čin insolvenční správce při výkonu své činnosti, je bez dalšího podmínka ohrožení důvěry splněna, tj. netřeba ji vůbec zkoumat.
10. Dle mínění žalobkyně se jedná o ryzí tautologii, argumentaci kruhem, v podání správního orgánu, a navíc tato jeho tautologie je založena na nesprávném výkladu jím aplikovaného hmotného práva.
11. Žalobkyně označila za chybný závěr, že „*Zákon automaticky předpokládá existenci ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce pouze v případech trestných činů spáchaných v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce, přičemž v těchto případech ji již správní orgán není povinen zkoumat.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

12. Z jazykového, gramatického i logického výkladu citovaného ustanovení podle názoru žalobkyně jednoznačně vyplývá, že úmyslem zákonodárce bylo umožnit orgánu dohledu pozastavit výkon funkce insolvenčního správce v případě zahájení trestního stíhání za:
- 1) jakýkoliv trestný čin, tj. i přečin včetně nedbalostního přečinu, pokud souvisí s výkonem činnosti insolvenčního správce,
 - 2) nebo jiný trestný čin, tentokrát ale již výlučně úmyslný,
- a to ovšem **v obou případech pouze tehdy**, jestliže takový trestný čin (tj. ad 1) nebo ad 2)) zároveň ohrožuje důvěru veřejnosti v řádný výkon činnosti insolvenčního správce.
13. V případě výkladu, který zastává správní orgán v rozhodnutí, když míní, že atribut ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce je u kategorie ad 1) dán bez dalšího ze zákona, žalobkyně namítla, že by se pro případ trestného činu ad 1), tedy jakéhokoliv, třeba i jen nedbalostního přečinu, spáchaného při výkonu funkce insolvenčního správce, jednalo o nepřiměřeně přísné ustanovení. Takovému výkladu nesvědčí pravidla českého pravopisu, neboť v takovém případě by musela být ve větě interpunkce - čárka v první části věty za slovem správce, tj. bylo by větným složením jednoznačně odděleno, že souvětí se skládá z věty "proti kterému je vedeno stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti", a pokračuje vloženým souvětím "nebo za jiný úmyslný trestný čin, pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon činnosti insolvenčního správce". Zaujatý výklad je i v rozporu s pravidly české gramatiky, jelikož pokud by se dovětek "pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru" měl vztahovat jen k trestnému činu ad 2), podle gramatických zásad větné stavby, v daném souvětí by nemohlo být napsáno "pokud tato trestná činnost" (tj. souhrnně označený trestný čin spáchaný ve funkci nebo jiný úmyslný čin ohrožující důvěru), nýbrž by v něm muselo být uvedeno "pokud tento trestný čin ohrožuje důvěru".
14. Žalobkyně svou argumentaci podložila citací z komentáře k zákonu o insolvenčních správcích.
15. Napadené rozhodnutí žalobkyně označila za nezákonné pro absolutní nedostatek odůvodnění, když se s konkrétními námitkami proti absenci odůvodnění v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vypořádává bez dalšího jen nepravdivým konstatováním, že se tak stalo a přidává obvyklou floskuli, že „odůvodnění napadeného rozhodnutí je jasné, srozumitelné a plynou z něj právní závěry, jakož i úvahy, jimiž byl orgán I. stupně veden“. Jak dále uvedla, pokud napadené rozhodnutí toliko odkazuje na rozhodnutí prvostupňové s tím, že je správné, řádně odůvodněné a souladné se zákonem, lze napadené rozhodnutí považovat za odůvodněné týmiž argumenty, tj. stejně jako původní rozhodnutí založené na nesprávné aplikaci hmotného práva.
16. Dalším důvodem pro závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí je podle žalobkyně skutečnost, že také žalovaný shodně jako správní orgán prvního stupně se odmítá v napadeném rozhodnutí zabývat okolnostmi předmětné trestní věci, kvůli níž bylo řízení o pozastavení oprávnění vykonávat funkci insolvenčního správce zahájeno.
17. Žalobkyně míní, že text napadeného rozhodnutí (viz body 37 až 42) v tomto směru svědčí o zásadním nepochopení či spíše záměrnému opomenutí skutečného obsahu a smyslu rozkladových námitek žalobkyně.
18. Jak uvedla, důvodem pro pozastavení výkonu funkce insolvenčního správce ve smyslu § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006 Sb. není samotné zahájení trestního stíhání

insolvenčního správce, ale teprve připojení další kvalifikované skutečnosti, kterou je hrozící ztráta důvěry ve výkon činnosti insolvenčního správce, resp. skutečnost, z níž lze takovou ztrátu důvěry jednoznačně dovodit. Skutečností, která je předmětem správního řízení, již se měli správní orgán prvního stupně a žalovaný zabývat a vůči níž se měla žalobkyně v řízení bránit, není předmět jejího trestního stíhání, nýbrž výhradně jeho vliv na schopnost žalobkyně vykonávat činnost insolvenčního správce bez ztráty důvěry (veřejnosti) v jeho řádný výkon.

19. Žalobkyně má proto za to, že povinností správního orgánu bylo i zabývat se vlastním skutkem, pro který bylo zahájeno trestní stíhání insolvenční správce, tedy nikoliv z hlediska toho, zda se takový skutek stal, zda je trestným činem a zda lze (případně i jaký) očekávat trest pro insolvenčního správce, nýbrž z hlediska toho, zda širší skutkový děj tohoto skutku (těchto skutků) vede k závěru o ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce. Přitom nepostačí mechanický opis jednotlivých policejním orgánem zvolených právních kvalifikací. Správní orgán nemůže okolnosti trestního stíhání zcela ignorovat, a to aniž by jakkoliv předjímal závěr trestního řízení a pouštěl se do úvah o samotné trestní odpovědnosti.
20. Dotčené zákonné ustanovení hovoří o tom, že Ministerstvo spravedlnosti *může* – shledá-li, že jsou k takovému postupu dostatečné důvody – nikoliv *musí* zasáhnout a činnost insolvenčního správce, proti němuž je vedeno trestní stíhání, pozastaví. Žalobkyně není v důsledku trestního stíhání nikterak omezena v možnosti jako insolvenční správce i nadále působit. Jestliže tedy záleží na správním uvážení Ministerstva spravedlnosti, zda k pozastavení výkonu činnosti insolvenčního správce přikročí či nikoliv, je zřejmé, že zde nemůže být žádná skutečnost, při jejímž vyskytnutí by správní orgán nebyl oprávněn tuto diskreční pravomoc využít a muselo by automaticky výkon činnosti insolvenčního správce pozastavit, zahájení trestního stíhání rozhodnutím k tomu povolaným orgánem nevyjímaje.
21. Jakýkoliv závěr dovozující možnost pozastavit výkon činnosti výhradně na základě zahájení trestního stíhání, aniž by byly zohledněny další okolnosti, tedy nemůže obstát a je zjevně nezákonný a protiústavní.
22. Z tohoto důvodu žalobkyně tvrdila a namítala konkrétní skutečnosti, které měli správní orgán prvního stupně a následně žalovaný při svém rozhodování zohlednit a právní argumentaci, s níž se měli vypořádat při vykládání neurčitého právního pojmu „ohrožení důvěry v řádný výkon činnosti“. Tak se ovšem nestalo a napadené rozhodnutí je i v této části zcela prosto odůvodnění.
23. Z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, zda a případně proč mají nebo nemají dle mínění žalovaného konkrétní vznesené námitky žalobkyně či spíše konkrétní skutkové okolnosti předmětné trestní věci naopak kladný vliv na požadovanou důvěru veřejnosti i státní moci v činnost insolvenčního správce, tj. že jí neohrožují. Žalovaný explicitně uvádí, že se tím zabývat nemůže a nebude.
24. V závěru napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že jednání popsaná v usnesení o zahájení trestního stíhání, jichž se měla žalobkyně dopustit v rámci výkonu činnosti správce závodu dle § 338i odst. 1 OSŘ, *vzhledem k povaze konkrétních skutečností a závažnosti skutků* (viz body [44] až [59]) *ohrožuje důvěru v řádný výkon činnosti insolvenčního správce*. Výkon funkce insolvenčního správce během tohoto probíhajícího trestního stíhání by s sebou nesl výrazné pochyby ohledně *nestrannosti* insolvenčního správce, hrozila by ztráta důvěry v

řádnost insolvenčních řízení a vrhalo by to *pochybnosti na celý stav insolvenčních správců*, neboť trestní stíhání tohoto charakteru by mohlo být spojováno s výkonem činnosti všech insolvenčních správců. K tomu dospěl na podkladě úvahy, že *„žalobkyně se měla dopustit jednání, které je jí kladeno za vinu, a které odpovídá několika skutkovým podstatám trestných činů, ze zjištěného motivu v postavení zvláštního veřejnoprávního orgánu“* (viz bod 60 napadeného rozhodnutí). Tuto svou úvahu přitom opírá o právní závěr (viz body 50 a 56), že *„správce závodu je zvláštním veřejnoprávním orgánem“*. Žalovaný jej činí především na podkladě konstatování, že *„správce závodu vykonává obdobné úkony se stejným účelem jako insolvenční správce v insolvenčním řízení“* (viz bod 50 napadeného rozhodnutí).

25. Žalobkyně se zaujatým výkladem nesouhlasila. Namítla, že žalovaný pomíjí zásadní odlišnosti obou institutů, pro které nelze tento zjednodušující závěr považovat za přílehlavý. Jak úprava insolvenčního správce v insolvenčním zákoně, tak i úprava správce závodu v občanském soudním řádu či exekučním řádu jsou úpravami odlišnými, komplexními a na sobě nezávislými. Zatímco činnost správce závodu směřuje pouze k prodeji závodu, činnost insolvenčního správce je zaměřena na zpeněžení celé majetkové podstaty, přičemž hlavním smyslem je poměrné uspokojení všech věřitelů z majetku tvořícího majetkovou podstatu. U výkonu rozhodnutí prodejem závodu povinného nedochází většinou k zásahům do samotné činnosti podniku, jak tomu často bývá u konkursu, ale pouze k nucené změně jeho majitele (náhrada původního vlastníka - povinného, vlastníkem novým - vydražitelem). Správce závodu nemá oprávnění činit právní úkony za povinného, pouze uděluje souhlas s právním jednáním povinného a může zřídit účet, na který dlužníci povinného platí. Správce závodu neuzavírá kupní smlouvy a neprodává majetek povinného. Exekuční řízení má individuální charakter – jeho účelem není uspokojení kolektivní, ale individuální pohledávky oprávněného. Jeho činnost má přeneseně přes exekutora charakter veřejnoprávního orgánu.
26. Oproti tomu insolvenční správce spravuje majetek dlužníka, zpeněžuje ho vlastním jménem a uspokojuje věřitele. Toto uspokojení má jednoznačně kolektivní charakter, protože pohledávky věřitelů uspokojuje poměrně, jiný princip z povahy, účelu a smyslu insolvenčního řízení ani nepřichází do úvahy. Tedy, smysl a cíl činnosti insolvenčního správce je zcela odlišný.
27. Podle žalobkyně je též nutno zdůraznit a připomenout, že ani insolvenční správce, ale ani správce závodu v exekučním řízení nemají postavení veřejnoprávního orgánu či úřední osoby, nepožívají práv ani nemohou těžit z ochrany, která je úředním osobám právním řádem poskytována.
28. Ve skutečnosti tedy hlavním pojítkem mezi správcem závodu a insolvenčním správcem je to, že správcem závodu soud ustanoví osobu zapsanou podle zvláštních předpisů v seznamu insolvenčních správců (§ 338i odst. 1 o.s.ř.) s výjimkou dle věty druhé. To ale nikoliv proto, že by měl správce závodu postavení obdobné postavení insolvenčního správce v insolvenčním řízení, nýbrž proto, že *„předpokladem k výkonu této funkce podle insolvenčního zákona a zákona o insolvenčních správcích je složení zkoušky z oblasti civilního práva hmotného a procesního, práva správního a finančního, a dále zejména z principů a fungování finančního trhu, organizace podniku (závodu), z investičních nástrojů, obchodování a jiného nakládání s těmito nástroji, z řízení podniku a účetnictví a financování podniku. Všechny předpoklady zkoušky insolvenčního správce jsou pak zárukou, že správa závodu bude zajištěna odpovědnou a odborně znalou osobou“*

29. Z toho však bez dalšího nelze uzavřít, že je-li zahájeno trestní stíhání insolvenčního správce pro jednání, kterého se měl dopustit při výkonu funkce správce závodu v exekučním řízení, jednal v pozici zvláštního veřejnoprávního orgánu, což spolu se závažností skutků (viz shora) svědčí o ohrožení důvěry v řádný výkon činnosti insolvenčního správce.
30. Žalovaný navrhl zamítnutí podané žaloby. Uvedl, že na předmětný případ aplikoval druhou hypotézu § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006 Sb., neboť dospěl k závěru, že žalobkyně byla obviněná z jiného úmyslného trestného činu. Pro naplnění neurčitého právního pojmu „ohrožení důvěry v řádný výkon činnosti insolvenčního správce“ je určující obsah usnesení o zahájení trestního stíhání; žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4As 41/2003-75.
31. Podle žalovaného správní úvahou v rámci aplikace citovaného pojmu je řádná individualizace skutečností vycházejících z obsahu trestního stíhání z hlediska ohrožení chráněného zájmu vzhledem k jejich povaze a závažnosti.
32. Z usnesení o zahájení trestního stíhání vyplývá, že žalobkyně se měla v rámci prvního skutku spolu s dalšími spoluobviněnými domluvit, že bude zastávat funkci správce společnosti S. H. V. s.r.o. v exekučním řízení, které jeden ze spoluobviněných v budoucnu iniciuje a svoji funkci bude vykonávat podle pokynů dalšího z nich takovým způsobem, aby majetek společnosti byl zpeněžen a vyveden na úkor jejích věřitelů, za což jí byl přislíben úplatek v podobě peněžní odměny. Podle pokynů spoluobviněných měla dále neoprávněně hrozit exekucí movitých věcí obchodní společnosti Komerční park Čestlice s.r.o., čímž došlo k uspokojení jednoho ze spoluobviněných mimo řádný postup insolvenčního řízení; za to měla žalobkyně obdržet odměnu jako úplatek ve výši minimálně 300 000 Kč. Ze společnosti S. H. V. pak spolu se spoluobviněným měli vyvést i další zpeněžitelný majetek tedy solventní pohledávky bez poskytnutí odpovídající protihodnoty.
33. V rámci druhého skutku v kontextu dohody o narovnání mezi společností S. H. V. a. Komerční park Čestlice mělo vystavením tří faktur dojít k neoprávněnému uplatnění režimu přenesené daňové povinnosti, přičemž společnost Komerční park Čestlice byla uvedena v omyl tím, že na jedné z těchto faktur bylo v rozporu se zněním čl. 5.7 dohody o narovnání uvedeno: „daň odvede zákazník“. Žalobkyně měla následně ostatní spoluobviněné přesvědčovat, že zástupci společnosti Komerční park Čestlice nejsou dostatečně kompetentní a na tuto chybu, tudíž nepřijdou. Sama přitom údajně věděla, že tím způsobí této společnosti škodu, protože nárok uplatnění režimu přenesené daňové povinnosti vzniká pouze u technického zhodnocení pro jiný subjekt, nikoliv pro vlastní potřebu.
34. Podle § 313 odst. 2 o.s.ř. může vystupovat více oprávněných a další přihlášení věřitelé správce závodu, který musí postupovat tak, aby byl uspokojen co největší počet oprávněných osob tj. má stejný cíl jako insolvenční správce v insolvenčním řízení.
35. Žalovaný dospěl k závěru, že jednání kladené za vinu žalobkyni, které spočívá v jednání správce závodu ke škodě dotčené obchodní společnosti a jejích věřitelů už i svou povahou je jednoznačně způsobilé ohrozit důvěru v řádný výkon činnosti insolvenčního správce.
36. Podezření, že žalobkyně přijala úplatek a byla ochotná se účastnit vyvádění peněžních prostředků ze svěřeného majetku, zároveň přímo odporuje zásadám činnosti insolvenčního správce.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

37. Žalobkyně se trestné činnosti měla dopouštět úmyslně, za účelem získání ekonomického prospěchu pro svou osobu, měla způsobit značnou škodu; činnosti, která jí byla kladena za vinu, se žalobkyně měla dopouštět po dobu delší jednoho roku; žalovaný trval na tom, že jednání kladené za vinu žalobkyně odpovídá několika skutkovým podstatám trestných činů, jichž se dopustila ze ziskového motivu v postavení zvláštního veřejnosprávního orgánu a je tedy způsobilé ohrozit důvěru v řádný výkon činnosti insolvenčního správce.

III.

Posouzení žaloby

38. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“, nebo jen „soud“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
39. O okolnostech zahájení řízení a vydání rozhodnutí správního orgánu není mezi účastníky sporu.
40. Žalobkyně v podaném rozkladu vznesla následující námitky:
- Nesprávný výklad § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006 Sb.
 - Nedostatečné a nikoli řádné vyložení neurčitého právního pojmu: „činnost ohrožující důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce“.
 - Absence vypořádání polemiky žalobkyně s důvodností trestního stíhání.
 - Správní orgán se nezabýval skutkem, pro který je žalobkyně stíhána.
 - Správní orgán nezaujal žádné stanovisko k námitce žalobkyně, že zcela absentují znaky organizované zločinecké skupiny.
 - Nemožnost naplnění znaků poškozování věřitele, v případě, je-li exekučně vymáhaná pohledávka, která i dle zjištění policejního orgánu v dané době existovala.
 - Zpochybnění toho, že v době nařízení exekuce nebyly zjištěné pohledávky splatné.
 - V případě skutku kvalifikovaného jako zkrácení daně, poplatku a jiné podobné platby se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobkyně, zda lze uvést v omyl údajného poškozeného, pakliže je na faktuře výslovně a navíc kapitálkami zvýrazněna poznámka: „DAŇ ODVEDE ZÁKAZNÍK“.
 - Správní orgán prvního stupně se nevypořádal s obsáhlou argumentací žalobkyně, že přenesení daňové povinnosti bylo uskutečněno v souladu se zákonem a rozhodovací praxí finanční správy. Postup byl nad to konzultován s pracovníky správce.
41. Správní orgán prvního stupně byl povinen vypořádat vznesené námitky, aniž by se přitom musel zabývat a činit závěry o tom, zda byl spáchán trestný čin.
42. Městský soud vyšel ze zjištění, že v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně aplikoval druhou hypotézu § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006

Sb. v rámci správní úvahy v bodech 18 až 22 napadeného rozhodnutí hodnotil povahu konkrétních okolností a pod bodem 23 až 27 napadeného rozhodnutí závažnost skutků, ze kterých byla žalobkyně obviněna. Závěry správní úvahy orgán prvního stupně shrnul v bodě 28 napadeného rozhodnutí s tím, že v tomto případě došlo k ohrožení důvěry v řádný výkon činnosti insolvenčního správce. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je jasné srozumitelné a plynou z něj právní závěry, jakož i úvahy, jimiž byl orgán prvního stupně veden.

43. K hmotněprávním námitkám žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně na předmětný případ aplikoval druhou hypotézu § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006 Sb., jelikož dospěl k závěru, že žalobkyně byla obviněna z jiného úmyslného trestného činu; proto zkoumal, zda jednání, které je žalobkyni kladeno za vinu, ohrožuje důvěru v řádný výkon činnosti insolvenčního správce. Argumentace žalobkyně, pokud jde o teleologický, jazykový a gramatický výklad § 10 odst. 1 písm. a) je proto nadbytečná, neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s ní není nikterak v rozporu.
44. K namítaným okolnostem trestního stíhání žalovaný uvedl, že první podmínkou pro uložení ochranného opatření je vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, které mohou vydat pouze orgány činné v trestním řízení. Správní orgán nezkoumá, zda je toto rozhodnutí v trestním řízení důvodné či nikoliv. Takové hodnocení je v pravomoci výhradně těchto orgánů, správní orgán si nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, opačné závěry by správním orgánům umožňoval přezkoumávat rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, což by odporovalo základním zásadám trestního řízení.
45. Žalovaný odkázal na obdobnou úpravu vyplývající ze zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii a soudní judikaturu, která se zabývá možností pozastavení práva vykonávat činnost advokáta, citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4As 41/2003-70, konstatoval, že postačuje zjištění, že proti advokátovi bylo zahájeno trestního stíhání pro úmyslný trestný čin a tato skutečnost je patrná ze samotného usnesení o zahájení trestního stíhání. Správní orgán nemá pravomoc přezkoumávat oprávněnost důvodů pro zahájení trestního stíhání orgány činnými v trestním řízení, obdobné závěry plynou i pro insolvenčního správce.
46. Žalobkyně v podaném rozkladu namítala nenaplnění zákonných znaků trestného činu účasti na organizované zločinecké skupině, zpochybnila protiprávnost vymáhání předmětné pohledávky v exekučním řízení, zpochybnila právní kvalifikaci trestného činu poškození věřitele. U druhého skutku namítala nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost usnesení o zahájení trestního stíhání, neexistenci omylu mezi stranami a správcem daně a oprávněnost přenesení daňové povinnosti. Žalovaný trval na tom, že hodnocením těchto námitek by správní orgán přezkoumal postup orgánů činných v trestním řízení a rozvedl úvahy o trestnosti jednání účastníka. Už z těchto důvodů se s námitkami podanými v rozkladu nelze zabývat.
47. Nad rámec toho pak konstatoval, že námitky žalobkyně směřující ke zpochybnění závěrů orgánů činných v trestním řízení jsou relevantní právě v rámci trestní řízení, bude-li v důsledku těchto námitek pravomocně zastaveno trestní stíhání vedená proti žalobkyni, pozbude preventivní rozhodnutí o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce účinnost ex lege.
48. Žalovaný ve shodě s orgánem prvního stupně, konstatoval, že předmětná činnost, jíž se žalobkyně měla dopustit, nebyla páchána izolovaně, ale měla být vykonávána podle

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

předchozích pokynů spoluobviněných tj. v rámci zločinného spolčení, k takovému závěru dospěly i orgány činné v trestním řízení. Správce závodu je zvláštním veřejnoprávním orgánem; okolnost, že takový orgán přispívá k trestné činnosti úředních osob, konkrétně ke zločinu účastenství ve formě pomoci ke zločinu zneužití pravomoci úřední osoby, označil za velmi závažnou. Podezření, že žalobkyně přijala úplatek a byla ochotna se účastnit vyvádění peněžních prostředků ze svěřeného majetku, už přímo odporuje zásadám činnosti insolvenčního správce; žalobkyně se trestné činnosti měla dopouštět úmyslně za účelem získání ekonomického prospěchu pro svou osobu, měla způsobit značnou škodu, orgány činnými v trestním řízení byla tato činnost vyhodnocena v rámci kvalifikovaných skutkových podstat, některé z nich byly kategorizovány jako zvlášť závažné zločiny, přitom se trestné činnosti měla dopouštět po dobu přesahující 1 rok. Žalovaný uzavřel, že jednání kladené žalobkyni za vinu odpovídá několika skutkovým podstatám trestných činů, kterých se měla dopustit ze zjištěného motivu v postavení zvláštního veřejnoprávního orgánu a tato jednání jsou závažností jednoznačně způsobila ohrozit důvěru v řádný výkon činnosti insolvenčního správce. Žalovaný konstatoval, že neshledal žádnou vadu napadeného rozhodnutí, jako správné je potvrdil a rozklad žalobkyně zamítl.

49. Městský soud v Praze posoudil žalobní námitky následujícím způsobem.
50. Obecně je třeba konstatovat, že dle soudní praxe je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, pokud z něj soud nemůže zjistit, o čem bylo rozhodnuto, jak bylo rozhodnuto, nebo proč tak bylo rozhodnuto. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 24. 9. 2003, čj. 7 A 547/2002 - 24 a ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, publ. pod č. 1112/2007 Sb. NSS). Zároveň judikatura dovodila, že nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. Účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí totiž není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Klíčové tedy je, že soud může učinit úvahu o tom, zda je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006 - 36).
51. Povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument uplatněný v žalobě, resp. opravném prostředku. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013 č. j. 7 As 182/2012-58 a ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Zároveň není vadou rozhodnutí, pokud nadřízený orgán odkáže na odůvodnění jím přezkoumávaného rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje.
52. Žalobkyně v úvodní části žaloby (která je doslovně shodná s podaným rozkladem), podává podrobný výklad § 10 odst. 1 písm. a) zákona 312/2006 Sb.
53. Podle tohoto ustanovení *ministerstvo může rozhodnout o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce insolvenčnímu správci, proti kterému je vedeno trestní stíhání pro*

trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce nebo za jiný úmyslný trestný čin, pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce.

54. Jak správní orgán prvního stupně, tak i žalovaný vyšli z toho, že proti žalobkyni bylo zahájeno trestní stíhání pro *jiný úmyslný trestný čin* a pozastavit právo vykonávat činnost insolvenčního správce je přípustné pouze, *pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce.*
55. Jak správně konstatoval žalovaný, jazykový, gramatický a logický výklad, který žalobkyně podává je nadbytečný, neboť správní orgány se zabývaly splněním obou uvedených podmínek. Městský soud k tomu jen pro úplnost dodává, že výklad zastávaný žalobkyní je i nesprávný, neboť zákonodárce, v tehdy účinném znění zákona č. 312/2006 Sb., v citovaném usnesení rozlišuje, dvě situace, kdy lze pozastavit právo vykonávat činnost insolvenčního správce a to buď v případě, že je proti němu vedeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce bez dalšího, nebo za jiný úmyslný trestný čin, pokud (současně) tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce.
56. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 As 277/2017 - 49 ze dne 15. 8. 2019. V něm nejprve s odkazem na legislativní pravidla vlády, jimiž se – podle jeho mínění – řídí všichni autoři návrhů zákonů a jež doporučují ve výčtu možností, které jsou vyjádřeny v souvislém textu jediného odstavce, nepoužívat čárku před spojkou „nebo“ bez ohledu na slučovací nebo vylučovací význam této spojky, shledal, že „jazykový výklad neposkytuje jednoznačný závěr o tom, zda je předmětné pravidlo nutno vztahovat i k trestnímu stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce, či nikoli. Je tedy na místě přistoupit k užití dalších výkladových metod (teleologický výklad a systematický výklad)“ (odstavce 26 až 29). V návaznosti na to v odstavci 32 konstatoval, že „*pokud je trestná činnost páčána v souvislosti s výkonem určité profese, zákonitě to s sebou vždy nese existenci ohrožení důvěry v její další řádný výkon.*“ Je tomu tak zejména proto, že souvislost a vzájemný vztah výkonu dané profese s páčáním trestné činnosti, jakožto činnosti společensky vysoce nežádoucí, je v daném případě natolik zjevným a vzájemně si blízkým, že nelze ani uvažovat o tom, že by v důsledku jejího páčání nedocházelo k ohrožení důvěry v řádný výkon této profese (Richter, M., Benýšek, J., Čujan, R. a kol. *Zákon o insolvenčních správcích a předpisy související. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 95-107. Tento závěr platí tím spíše pro profesi insolvenčního správce lišící se od jiných profesí (například od advokacie) svou veřejnoprávní povahou, s jejímž výkonem je spojena značná odpovědnost, a na jejíž výkon jsou tudíž zákonodárcem oprávněně kladeny vysoké požadavky a nároky (viz Šnoblová, Z., Němcák, V. *Insolvenční správce. Praha: Wolters Kluwer, 2014, s. 85 a s. 177-178).*“*
57. Nejvyšší správní soud se tak přiklonil k výkladu, podle něž „*v případě trestního stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce ministerstvo nemá povinnost (resp. možnost) zkoumat, zda tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce - tuto podmínku, stanovenou v § 10 odst. 1 písm. a) ZIS, je nutno považovat za splněnou bez dalšího.*“
58. Pokud jde o námitku, že správní orgány se nezabývali předmětnou trestní věcí a žalovaný nevyporádal rozkladové námitky žalobkyně, nelze ji označit za důvodnou.

59. Předně platí, že správní orgány nemohou činit závěry, k nimž jsou oprávněny pouze orgány činné v trestním řízení.
60. Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 3 As 277/2017 – 49, uvedl, že „zjištění, že je proti účastníku řízení vedeno trestní stíhání, resp. že bylo trestní stíhání vůbec zahájeno, a že trestná činnost, pro kterou je trestní stíhání vedeno, souvisí s výkonem funkce insolvenčního správce, či že se jedná o jinou trestnou činnost, která ohrožuje důvěru v řádný výkon této funkce (k tomu viz výše). Zahájení trestního stíhání dotčeného insolvenčního správce přitom vyplývá z usnesení orgánu činného v trestním řízení, kterým je ministerstvo vázáno a s nímž není příslušné jakkoliv polemizovat. Případné pochybnosti však může ministerstvo promítnout do vlastního rozhodování v rámci správního uvážení o pozastavení uvedeného práva.“ (srov. Kozák, J., Stanislav, A. Zákon o insolvenčních správcích: Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2017, dostupné v systému ASPI).“
61. V rozsudku ze dne 13. 8. 2020, č. j. 7As 188/2020-56, k citovanému závěru dále dodává: „Dovětek, dle kterého může promítnout případné pochybnosti do vlastního rozhodnutí, je pak nutné chápat v kontextu citovaného ustanovení. Tyto případné pochybnosti je proto nutné vztahovat toliko k úvaze, zda trestná činnost popsaná v usnesení může mít reálně negativní dopady na výkon funkce insolvenčního správce, tzn., zda se jedná o trestnou činnost s výkonem funkce přímo související či o trestnou činnost ohrožující důvěru v řádný výkon této funkce. Jinými slovy, správní úvaha se týká pouze toho, zda skutkové závěry uvedené v usnesení o zahájení trestního stíhání odůvodňují pozastavení činnosti insolvenčního správce podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích. Poslední citovanou větu z rozsudku č. j. 3 As 277/2017 - 49 tedy nelze vykládat tak, že by měly správní orgány možnost vyjadřovat pochybnosti o samotné důvodnosti trestního stíhání či zákonnosti postupu orgánů činných v trestním řízení, a mohly tak přehodnocovat závěry těchto orgánů, polemizovat s nimi a zpochybňovat je. Nápravy případných omylů orgánů činných v trestním řízení je možno dosáhnout právě a pouze prostředky obrany upravenými v trestním řádu. Správní orgány rozhodující o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce nemohou tuto úlohu v rámci své činnosti v režimu § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích jakkoliv suplovat. Samotné zahájení trestního stíhání a obsah příslušného usnesení jsou pro ně skutečně dané.“
62. Ministerstvo spravedlnosti je vázáno postupem orgánů činných v trestním řízení, přičemž s jejich závěry nemůže nijak polemizovat, či je přezkoumávat, tyto toliko přejímá. Žalovaný nepochybil, pokud rozkladové námitky žalobkyně sice přezkoumal, ale věcně se jimi nezabýval, neboť to mu nepřísluší. Na tom ničeho nemění ani formulace žalobní námitky, podle které žalobkyně nepožadovala, aby se žalovaný zabýval otázkou viny a trestu.
63. Touto otázkou se žalovaný skutečně zabývat nemůže, ostatně se jí nezabývají ani orgány činné v trestním řízení, k rozhodnutí o vině a trestu je pravomoc svěřena výlučně soudu.
64. Zákonnost trestního stíhání je oprávněn přezkoumávat státní zástupce v rámci řízení o stížnosti proti zahájení trestního řízení a v rámci své dozorové činnosti.
65. Žalovaný však nebyl oprávněn zabývat se ani konkrétními okolnostmi skutkové podstaty jednotlivých zločinů a přečinů, které byly žalobkyni kladeny za vinu, v rámci řízení o pozastavení výkonu insolvenčního správce.

66. Žalovaný má prostor pro zohlednění konkrétních okolností trestní věci v rámci správního uvážení, svěřeného mu ustanovením § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích, jež mu neukládá pozastavit insolvenčnímu správci výkon funkce při splnění tam uvedených podmínek bez dalšího, nýbrž stanoví, že tak učinit „může“. Právě v tvrzené absenci tohoto zohlednění spočívá další žalobní námitka, která však rovněž není důvodná.
67. Žalovaný se podrobně a přesvědčivě vypořádal s okolnostmi, které je v rámci správního uvážení oprávněn a povinen přezkoumávat - zda skutkové závěry uvedené v usnesení o zahájení trestního stíhání odůvodňují pozastavení činnosti insolvenčního správce podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně je stíhána pro jednání, které měla být vykonávána podle předchozích pokynů spoluobviněných tj. v rámci zločinného spolčení, k takovému závěru dospěly i orgány činné v trestním řízení, přispívala k trestné činnosti úředních osob, konkrétně ke zločinu účastenství ve formě pomoci ke zločinu zneužití pravomoci úřední osoby, žalobkyně údajně přijala úplatek a byla ochotna se účastnit vyvádění peněžních prostředků ze svěřeného majetku, trestné činnosti se měla dopouštět úmyslně za účelem získání ekonomického prospěchu pro svou osobu, měla způsobit značnou škodu, orgány činnými v trestním řízení byla tato činnost vyhodnocena v rámci kvalifikovaných skutkových podstat některé z nich byly kategorizovány jako zvlášť závažné zločiny, přitom se trestné činnosti měla dopouštět po dobu přesahující 1 rok. Všechny tyto okolnosti, které žalovaný zcela správně zhodnotil, musely být vzaty v úvahu v rámci rozhodnutí o pozastavení výkonu funkce insolvenčního správce.
68. Žalovaný správně uvážil charakter a význam činnosti správce závodu a porovnal je s výkonem funkce insolvenčního správce.
69. Argumentace žalobkyně vyvolává dojem, jakoby si sama ne zcela ujasnila, co bylo důvodem vydaného rozhodnutí.
70. Je zřejmé, že výkon funkce insolvenčního správce není totožný s činností správce závodu, nic takového ovšem žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvádí. Pokud by se žalobkyně dopustila trestného činu v souvislosti s výkonem funkce insolvenčního správce, byl by dán důvod k pozastavení výkonu funkce bez dalšího, již v důsledku samotného zahájení trestního stíhání.
71. Žalobkyně je však stíhána pro podezření, že se dopustila trestné činnosti v souvislosti s činností správce závodu.
72. Správce závodu je samostatným procesním subjektem, který je obligatorní ve výkonu rozhodnutí postižením závodu. Správu závodu nikdy nečiní soud sám. Soud vykonává pouze funkci kontrolní, kdy dohlíží na správu vykonávanou správcem a uděluje mu pokyny za účelem řádné hospodářské správy závodu.
73. Podle § 338 i odst. c) o.s.ř. *správce je povinen vykonávat svou funkci s odbornou péčí a odpovídá za újmu, kterou způsobil zaviněným porušením svých povinností, které mu ukládá zákon nebo které mu uložil soud.*
74. *“Postižení závodu se blíží insolvenčnímu řízení (konkursu, případně reorganizaci), kdy další procesní subjekt odlišný od soudu i od účastníků provádí jak právní, tak faktické úkony, které jsou v rámci postižení závodu nezbytné. Správce závodu není přitom ani jakýmsi zástupcem soudu (nejedná za soud, není soudním komisařem), ani zástupcem povinného, jehož závod spravuje – jde o specifický procesní subjekt, který v řízení vystupuje vedle soudu, do určité míry*

samostatně, do určité míry v podřízení soudu – v rámci tzv. dohledu, který nad ním soud vykonává (ten je vyjádřen zejména právem soudu jej kdykoli odvolat, jestliže správce neplní pokyny uložené mu soudem”. Svoboda K., Smolík P., Levý J., Šínová R. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017,

75. V pozici správce podniku se žalobkyně měla dopustit několika závažných protiprávních jednání, které směřovaly k jejímu obohacení a kterým se podílela na vzniku škody. Důvěra, že v případě, že by vykonávala funkci insolvenční správkyně, by se takového jednání nedopustila, je v daném případě zcela zjevně ohrožena.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

76. Městský soud v Praze nepokládá za důvodnou žádnou ze vznesených žalobních námitek a žalobu proto jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
77. O nákladech řízení rozhodl Městský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci úspěšnému žalovanému náleží právo na náhradu nákladů řízení. Protože však žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti náklady nevznikly, soud jejich náhradu žádnému z účastníků nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 23. listopadu 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.